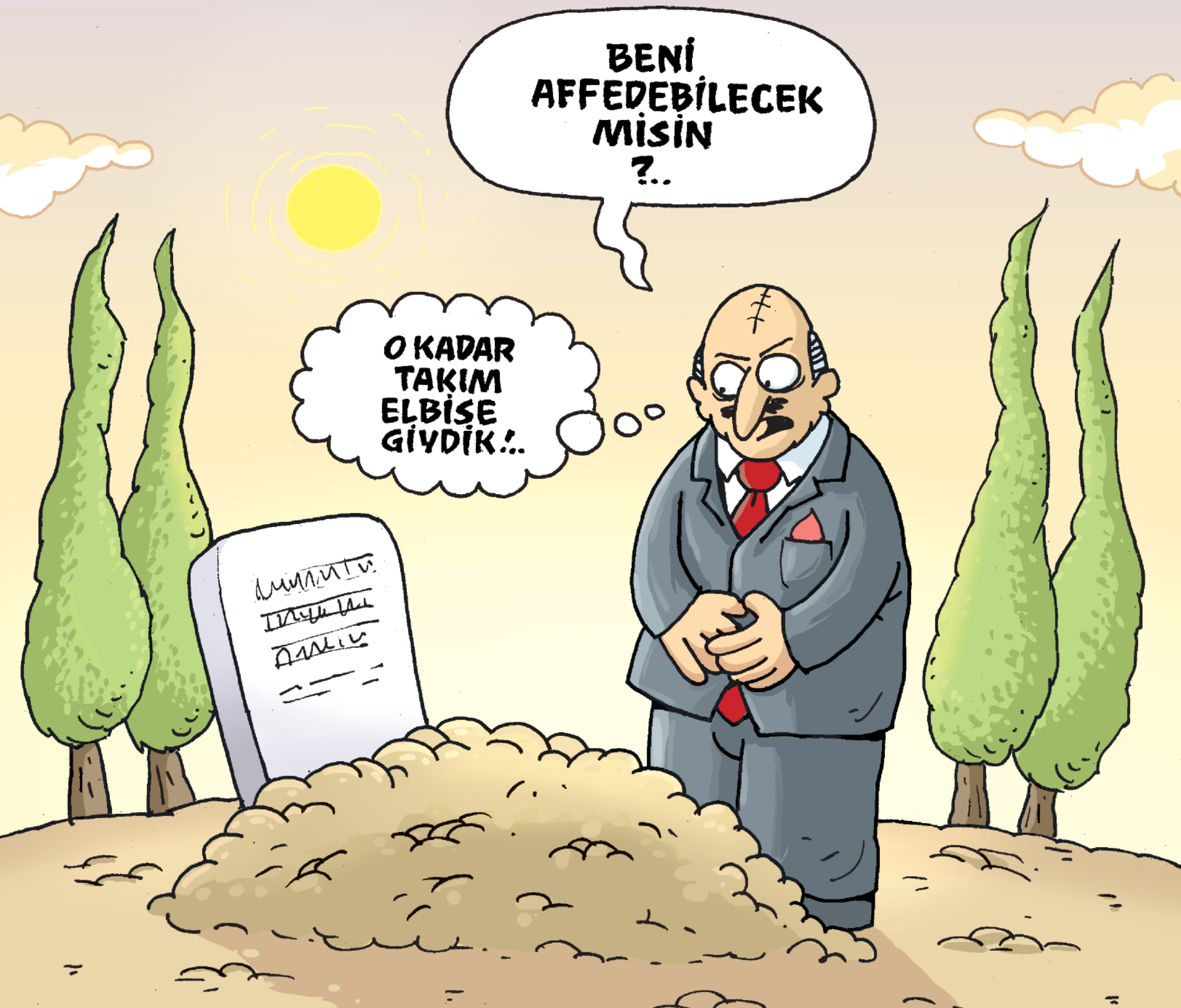
10 MART ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/10 No:704
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde utanç tablosu!
2020'de 300, iki ayda 58 kadın katledildi

Otlak şov

İLKER ALTUNGÖK

Yılları bir şeylere para vermemek, beleşçilik, otlakçılık, hatta hesap geldiğinde "Abi bende tam para var yeaaa" demekle geçmiş bir insan olarak, sigarayı bırakmayı düşünüyorum uzun süredir. İşin tuhafı sigara da içmiyorum. Garibi bırakamıyorum da içmememe rağmen.

Otlakçıyım, hem de 10 numara otlakçıyım. Bu işe yıllarımı verdim diyorum size. Zaman içinde otlakçılığım o kadar gelişti ki bir noktada kendini aştı, artık çevremdeki sigarasız insanlara bile sigara uzatacak bir hıza, el çabukluğuna ve yavşaklığa ulaştım.

İşte ne olduysa da o yavşaklık sınırını aştıktan sonra oldu.
Bir gün eve geldim, üstüm başım leş gibi kokmuş. Aklıma 90'larda Nevizade Sokak geldi. Daha balık lokantaları ve bir takım pavyon benzeri yapılar içinde ama bomboşken oraların tek mekanı Gizli Bahçe'ye gider, içki filan içerdik. O zaman kapalı alanda sigara içildiğinden, sigaradan nefret etmeme rağmen üstüm başım leş gibi sigara kokarak AKM'nin önünden cepteki son parayla dolmuşa bindiğim günleri hatırladım. AKM inşaat değildi. Gerçekten bir binaydı, içinde konserler, operalar olurdu.
O zamanlar geç saatte dolmuşlar da bi fantastikti –hoş, hala fantastik ve fantastik de olacak-. Bir kere, dolmuş diye eski Amerikan arabasına biniyorsun, orta kısım 2.5 götlük. Arkada içeri göçük koltuk grubu var, saat zaten 03:40… Araçta evlerine dönen ya da işe giden bir-iki hayat bireyi, ben, aşırı sarhoş anında sızan amca ve iki kişilik genco çocuklar filan olurdu. Omzunuzun arkasından ful cüzdan uzatıp, "Bi Kadıköy alır mısın?" diyen abiler vardı… Neyse konu alakasız bir yere geldi, ben beleşçiliğe geri döneyim.

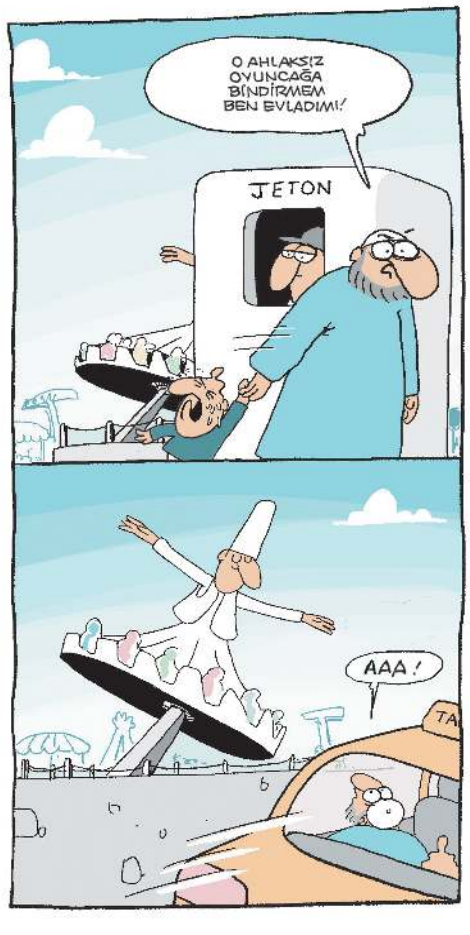
Evet, otlakçılığım artık ustalık dönemine girmiş, performansının zirvesindeki bir Rabır Döniro gibiyken bir baktım ki sigara tiryakisi olacağım. Sırf beleşçilik zevki için girdiğim otlakçılık serüveni, ağır ağır sonumu getirmeye yelteniyordu. Kötü huyumun kurbanı mı olacaktım lan?
Kötü huylarımın bi kısmına sinirlendiğim bir günün sonunda otlakçılığımı ancak çevremde bir şeyler otlanamadığım insanlar olduğunda engelleyebileceğimi fark ettim. Çevreme baktım, odadaki davullarla göz göze geldik. Trampetim dönüp bana "Abi senin bu dergideki arkadaşların bitirdi seni valla benden duymuş olma" dedi. Yamaha trampet, benimle geçirdiği 21 yılın sonunda Türkçe'yi de anadili gibi öğrenmişti. "Abi zaten Japonca'yla Türkçe kardeş dil gibi valla" bile diyordu… O sırada yeni işletim sistemimde çalışmayan can mausum "Serkan çok sigara içiyor, bak o Serkan çok içiyor" dedi. Haklıydı… Sonra Serkan da akıllı olup sigarayı bıraktı. Tabii yılların getirdiği deneyimle kekomat ve iyiniyetli adamı kilometreler öteden algılayabildiğim için Serkan'ı ilk bakışta işaretlemiştim. Ne zaman "Abi fişekle bi dal da ciyerlerimiz bayram etsin yeaaa!" desem, mutlaka Serkan o dalı uzatır, hiçbir zaman da "Lan aylardır sigaramı alıyorsun, bi gün de bi paket bırakmadın kardeşine" diye sitem bile etmezdi.

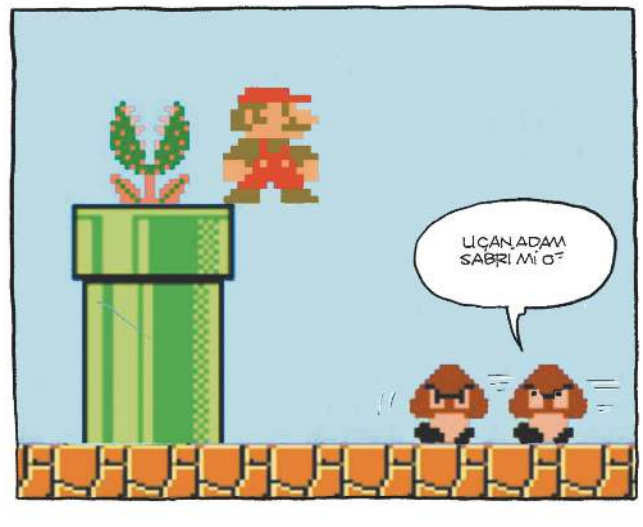
İşte siz tam bu satırları okurken bu iki arkadaşımdan ayrılmaya karar verdim. Lanet olsun atom fiziğine, lanet olsun parçacık fiziğine, yazıklar olsun Öklid geometrisine ve Newton evrenine. Bence bi güç var ama arkadan iki kişi uzatır mısınız?
Bence gelecek güzel gelecek. Bence yapılacak tüm hataları yaptık. Bence tüm dersler alınıyor, bence her şeyi en baştan tekrar öğreniyoruz. Bence bizden daha güçlü bir nesil geliyor. Bence artık herkes saçını –varsa- istediği renk yapabilir. Bence artık kimse gençlere ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemez ama bu arada bizim gençlik de badem olup gitmiş işte.
Ama gelecek bugünden daha iyi olacak. Eğer öyleyse bugün de dünden daha iyi sanki. Büyük bir sel gibi, önünde hiçbir şeyin duramadığı, saçmalıkların ve aptallıkların sırıttığı bir yerdeyiz.
Artık hiçbir yanlışa tahammül yok.
Yeni bir hayat mümkün.

Metin Ali Feyyaz koysun

Düşününce bana da çok acayip gelen bir şey var. Ben Metin Tekin, Ali Gültiken, ve Feyyaz Uçar'ı çok severim. Hiç Beşiktaşlı olmadım, Beşiktaş'ta yaşamadım. Elbette Eskişehirspor'da da Metin-Ali-Feyyaz gibi futbolcular olsun; hatta tüm futbol dünyamız, bu üç isim, ama en çok da sarı fırtına Metin Tekin gibi olsun isterim ama kendilerine duyduğum sevginin, dediğim gibi, futbolla bir ilgisi yok.

Geçen hafta bahsettiğimiz gibi salt geçmişe, daha genç, hatta çocuk olduğum bir döneme dair özlem olsa bu, o dönemden sayısız futbolcu var. Mesela Prekazi, Simoviç ve Hayrettin'i de severim. Hele Hayrettin apayrı.)Fenerbahçeli arkadaşlar darılmasın, onlardan da Lefter Küçükandonyadis ve Ziya Şengül'ü çok severim. Nasıl oynadıklarını görmüş değilim elbette ya, bunun futbolla ilgisi yok zaten.) Yani demem o ki Metin - Ali - Feyyaz sevgimin kaynağı geçmişe ya da daha genç/çocuk olduğum yıllara bir özlem değil.

Hiç tanımadığınız, sadece filmlerde ya da televizyonda gördüğünüz insanların iyi insanlar olduğuna dair bir his doğar mı sizin içinizde de bilmiyorum. Ama bana olur bu bazen. İhsan Yüce'nin ne kadar kıymetli bir insan olduğunu öğrenmeden çok önce özellikle severdim mesela, oynadığı bir filmde gördüğümde evvel eski sevinirdim. Sonra büyüdüm ve çok derinlikli, yetenekli ve bilgili bir adam olduğunu öğrendim. Boşuna sevmemişim diye düşündüm. Türkan Şoray, birçok insan gibi kırmızı çizgimdir, bakıyorum, o "dört yapraklı yoncamızdan" en güzel yaşlanan, en kimseye ammennası olmayan o gibi. Ha aksi de olabilirdi ama dedim ya, o zaten kırmızı çizgimiz.

Elbette ters teptiği, "Hay allah ben bu adamı da çok severdim ne biçimmiş," dediğim de olmadı değil. Koskoca Clint Eastwood, Cumhuriyetçi Parti kongresinde sahneye çıkıp boş bir sandalyeyi Barack Obama niyetine azarladığında ya da sevdiğim başka bir aktör basbayağı silahlanma manyağı çıktığında falan bozuldum, ahbabımdan kazık yemişim gibi üzüldüm. Hele hele yıllarca hemen her gün dinlediğim, arada "şiddetli" esinlenmeler olsa da şarkılarında, kendine has tarzını yere göğe sığdıramadığım adamın, iflah olacak gibi görünmeyen bir ırkçıya dönüşmesi beni o kadar hayâl kırıklığına uğrattı ki, yıllarca adını anmadım. Düşünürseniz bildiğin delilik: Çoğu hiçbir taahhütte bulunmamış insanlara, sahne ya da perdedeki duruşuna bakarak kendimce payeler yüklemişim.

Ama ne yalan söyleyeyim, genelde yerinde çıkar bu duyduğum sempatiler. Confirmation Bias, yani kendi iddiamı doğrulama eğilimi mi? Bilmiyorum. Ama konu, bunun doğru çıkıp çıkmamasından çok, böyle ilginç bir durumun varlığı. Dedim ya, basbayağı hiç tanımadan, etmeden üstelik öyle spor meraklısı olmadığım için herhangi bir röportajını falan da okumadan Metin Tekin çok iyi bir insanmış, dostlarına kıymet verir, güvenilir bir adammış gibi gelir bana. Bunun enteresan da bir devamı var.

Televizyonda Sadakatsiz diye dizi gördüm. Orada genç bir oyuncu. Kanım ısındı oğlana, bazen komik laflar da ediyor, merak ettim kimmiş diye baktım. Adı Taro Emir. Sonra bir baktım, yahu meğer Metin Tekin'in oğlu değil miymiş? Durduk yere daha da sevdim oyuncuyu. Durduk yere dizi film izlemeye başladım. Şimdi yapacak bir şey yok, bazı sahnelerde biraz büyük oynuyor, canlandırdığı karakterin gerçekliği biraz gölgeleniyor gibi oluyor ama ben bir kere öğrendim ya Metin Tekin'in oğlu diye, her sahnede savunuyorum çocuğu. Diziyi benimle beraber izleyenler "Yahu bu sahnede o kadar da iyi oyun çıkaramamış," diyecek oluyorlar, "Hiç de bile, o yönetmenin hatası, iyi oynatamamış," diyorum. Başka bir şey diyorlar "Dokunmayın Metin Abi'nin oğluna! Adamın babası da efendi adam, tam serseri rolünü yapamaz tabii, cast'ı yapanın hatası," diye kızıyorum. A ulan resmen torpil yapıyorum.

Ama olsun, bence çok da güzel oynuyor Taro Emir.

CİHAN KILIÇ

HAYIRLI İŞLER HALİL ABİ!

OO TAHİR! BUYUR ELMAM TAZE SABAH GELDİ!

SAĞOL ABİ DAHA YENİ KAHVALTI ETTİM.

GÖZÜN AYDIN RECO, DÜKKANI AÇMIŞSIN.

NİHAYET AÇTIK BE TAHİRİM, GEL Bİ ÇAYIMI İÇ.

ACELEM VAR RECO-CUM, BAŞKA ZAMAN.

PARK EDİŞE BAK, KESİN KADINDIR!

KUŞLARIN YİNE TOP-LANMIŞ ÇEVRENE MURAT.

YEM ALMAK İSTER MİSİN TAHİR KARDEŞİM?

SAĞOLASIN, Bİ ATEŞİNİ KULLANICAM MÜSAADENLE.

Çakmak mendil yem tespih

SKTİR GİT LAN BU MAHALLEDEN!

PÜÜEH!! BU NE BİÇİM ÇORBA LAN?!

NE GETİRDİYSEN ONU YAPTIM BEY!

2 saat önce.

AVAL AVAL BAKMA KADIN AL ŞUNU ELİMDEN!

AHA! AMBULANS! YAPIŞ ARKASINA KANKA!

AMBULANCE

HA ŞÖYLE, OH BE! DİĞER KERİZLER DE BEKLESİN!

BAS REİS!

TAMAMDIR BURDAN SAĞ YAPIP KOPALIM... KAVŞAĞA GELDİK.

ALOO! GİRİŞİ KAÇIRDIN KANKA NEREYE?!

...

NE ZAMANDIR AKLIMDAYDI!

İnsanların günahını alarak yürüyorum sokakları. Lüks arabaları görüp beyaz ticareti yaptıklarını düşünüyor ve ön yargılarımdan aldığım güç ile birlikte yaftalıyorum onları. Denize sıfır evlerin karşısına geçip "Bu evlerin hangi parayla alındığını çok iyi biliyorum, beni kandıramazsınız" diyor ve ayrılıyorum oradan. Zengin semtlerine gidip park halindeki düşük model araçlara sarılıyorum. Sizler alın teri ile satın alınan araçlarsınız, sizi seviyorum diyorum. Yanlarından ayrılırken hafifçe kaputlarına vuruyorum. Gösterişli evlerden çıkan insanları takip ediyorum kısa bir süre. Uyuşturucu ticareti için anlaştıkları saatte anlaştıkları yerde olacaklar biliyorum. Bir tersanede buluşsalar keşke ve silahlar patladığı an tüm olan bitene tanıklık etsem ve şahit yazılsam diye geçiriyorum içimden. Fakat olay daha mahkemeye intikal etmeden beni bir çukura koyup üzerime çimento dökerek delil karartacaklarını düşününce irkiliyor ve takibi bırakıyorum.

Bir kafeye oturup çay söylüyorum kendime. Yanında getirdikleri küçük kurabiyeye bakıyorum. Çayın fiyatını arttırmak için oynanan bu küçük oyun canımı sıkıyor. Kandırılmış hissediyorum kendimi. İşletme sahibini arıyor gözlerim. Gözlerimin içine bakacak cesareti var mı acaba? Ya da bu durumu itiraf edip kendini aklamak için herhangi bir savunma yapacak mı? Sanmıyorum. Küçük bir kurabiye ile kandırabileceği basit bir müşteriyim onun için. Çok fazla önemim yok. Hesabı ödeyip çıktığım an unutacak beni. Bu durum moralimi bozuyor ve çayı yarıda bırakıp ayrılıyorum kafeden. Kurabiyeye ise hiç dokunmadım.

Cebimde olan ellerimi çıkartıp bel hizamda, arkamda bağlıyor ve sırtımı hafif kamburlaştırıp daha yavaş yürümeye başlıyorum. Bu benim yaşlı halim. Tanımadığım dükkan sahiplerine sanki uzun süredir o sokağın müdavimiymiş gibi selam veriyorum. Selamım genellikle alınıyor. Alınmadığı zamanlar da oluyor ama neden karşılık alamadım diye uzun uzun düşünmüyorum.

Uyuşturucu ticareti yapan taraflar muhtemelen buluşmuşlardır. Taraflardan bir tanesinin siyah takımında kırmızı bir lazer ışığı sabitlenmiş gibi duruyor. Ters bir hareketinde, diğer tarafın tek işareti ile keskin nişancılar tarafından vurulacak. İyi ki diyorum bir kez daha. İyi ki orada değilim. Şu an esnafı selamlamak daha doğru ve daha sağlıklı bir eylem benim için.

Küçük bir çocuk yanaşıyor yanıma. Abi karnım aç, yemek yiycem, para verir misin diyor. Yemek yemeyeceğini çok iyi biliyor ve çıkartıp 2 lira veriyorum. Bunu gören birkaç çocuk daha yanıma gelip abi biz de yemek yiycez, bize de para verir misin diyor. Başka param yok diyerek yalan söylüyorum. Onlar da bu yalanın farkındalar. Paramın olduğunu gayet iyi biliyorlar. Bu kalabalık çocuk grubu için kolay bir avım şu an. Parayı alan çocuk, diğerlerini çekip uzaklaştırıyor yanımdan. Bir de göz kırpıyor onlara. Alacağımızı aldık daha fazla zorlamayalım işareti sanırım bu.

Evime doğru yürümeye başlıyorum. İki tane çok dik yokuş var. İlkini hızlı hızlı çıkıyorum. Nefes nefeseyim. Kalp atışım hızlanıyor. Hastayı kaybediyoruz diyorum. Kalbimin hızlı atmasında herhangi bir sorun yok. Gereksiz telaş yapıyorum. Biraz dinlenmem yeterli. İhtiyacım kadar dinleniyorum. İkinci yokuşu da nefes nefese çıkıp evime kadar geliyorum. **5353 olan şifreyi girip kapıyı açıyorum. Duraksıyorum. Rize'yi, İstanbul'daki bir apartman kapısının şifresinde yaşatan ve gururla temsil eden bir emlakçının işi bu. Karadeniz'in eşsiz doğası ile baş başayım şu an. Kendi şehrimi bu kadar güçlü ve arzulu bir şekilde temsil etmediğimi düşünüp üzülüyor ve cep telefonu şifremi 6464 olarak değiştiriyorum hemen. İstanbul'daki arkadaşlarım telefonumu açmak istediklerinde bu şifreyi girmek zorundalar artık. Ve onlara şifreyi doğrudan söylemeyeceğim. Uşak'ın plakası diyeceğim. Şehrimi, hafızalara bu dahiyane yöntem ile kazıyacağım artık.

CEM GÜVENTÜRK

EMRAH ABLAK

İkisinin Ortalaması

Yıllar önce hayatta kalmama kıl payı yeten bir parayla otuz günlük bir Avrupa gezisine çıkmıştım. Her anı tasarruf, promosyon ve uzun yürüyüşlerden oluşan katı bir planım vardı. Geceleri sokakta uyuduğum için çantamı bırakabileceğim bir otelim de yoktu. Bu sebeple her yere sırtımdaki dev çantayla gittim. Müzeler, Kiliseler, Kolezyumlar, Eyfeller… Otel kalemini sıfırlayarak. hatrı sayılır bir tasarrufta bulunmuş oldum Gezinin dönüşünde bel fıtığı teşhisi koyuldu. O günden bugüne sekiz yıl boyunca her sene bel tedavisi aldım. Yaşı geçkin teyzelerle kremli-makineli fizik tedavi, "Bilimsel mi değil mi?" gitgelleriyle dolu manuel terapiler ve son yıllarda bilimsel olmadığına emin olduğum çığlık atmalı, kanamalı kuru iğne tedavisi. İlk iğne sırtıma saplanınca Deniz Baykalvari çağdaş bir refleksle "Hacamat mı bu?" gibi sert bir çıkış yapsam da sonraki iğnelerle durumu kabullendim. Gezide tasarruf ettiğim paranın on katını bu tedavilerde harcadım ve hala fıtığım var. Bu yolda bütün ilkelerimi kaybettim. Akupunktur falan ne bok varsa hazırım. Batıyla arama koyabileceğim bütün mesafeleri koydum.

Batıyla araya mesafe koymak, geri kalanların sizi bağrına basması için yeterli değil. Mehmet Ali Alabora Galler'de Galce bir dizide başrol olmuş. Kasabıyla da arası çok iyiymiş. Adam yedi yılda benim doğuştan beri Türkiye'yle kurabildiğim ilişkinin çok ötesinde bir bağ kurmuş Galler'le. Üstelik Türkiye'yle de benden yoğun bir ilişki yürütmeye devam ediyor. Nazım Hikmet'in şiirlerini oyunlaştırmış üstüne Türkçe oyunla Galler'de şehir şehir gezmiş. Nereden geliyor Memoli'deki bu motivasyonun suyu bilmiyorum ama Nazım Hikmet bile en ateşli günlerinde buna üşenebilirdi, "Aman Galler de eksik kalsın" diyebilirdi. Böyle güzel hikayeler beni hep kötü hissettirir. Ben kendi ülkemde doğru düzgün hareket edemiyorum, neredeyse hiçbir görgü kuralını bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Girdiğim ortamda renkli saçlı kadın, küpeli erkek ya da komünist yoksa her an büyük bir ayıp edebilirmişim gibi bütün hareketlerime dikkat ediyorum. Türkiye dışındaki ülkelerde kendimi yabancı gibi hissediyorum ama burada da kendimi yabancı gibi hissediyorum. İşin kötüsü başka diyarlarda bir yanlış yaptığınızda "kültürel görelilik" sağ olsun, çocuksu kahkahalarla geçiştiriliyorsunuz. Burada butik bir hain ilan ediliyorsunuz.

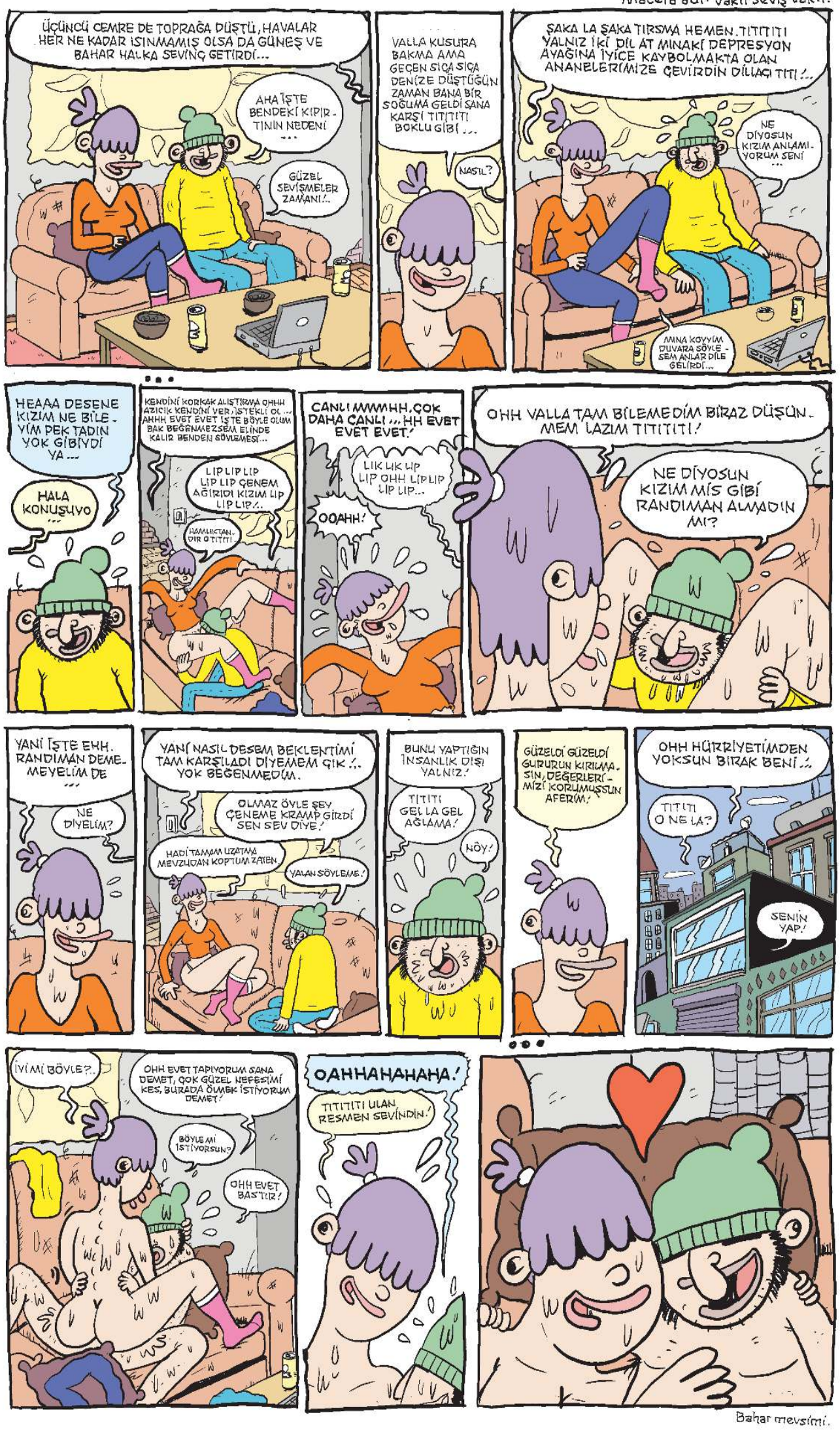
Victor Hugo zamanında bir cümle etmiş, "Bütün dünyayı yabancı bir ülke gibi gören insan mükemmeldir." Bilmiyorum hangi bağlamda söyledi ama benim gibilerin durumuma uyuyor, mükemmellik kısmı dışında. Kendimi etraftakilerle bir birlik içinde en çok hissettiğim yer yine aynı Avrupa gezisinde İspanya'da gittiğim "La Tomatina" yani domates festivaliydi. Her tarafı domatese bulanmış ve büyük bir keyifle birbirlerine domates atan beyinsiz dünya vatandaşlarıydık. Fakat yine "benim yurdum burası" diyebileceğim huzurdan çok uzaktı, kasabanın yerel halkı turistleri sevmiyordu ve saç diplerimdeki domatesler çıkmak bilmiyordu. Domatesleri çıkaracağım diye girdiğim duşlardan zatürre olarak çıktım. Dünyayı ve kendini tanımak için çıktığım o yolculuk, Almanya'nın bir sanayi şehrinde devletten çocuk yardımı almak için son 20 senedir her yıl çocuk yapmış uzaktan bir akrabanın evinde soğanlı süt içerek son buldu. Mehmet Ali Alabora'nın tam zıttıydı. Ne doğru düzgün Almanca biliyor ne Nazım Hikmet seviyordu ne de iktidar ile arasında soğukluk vardı. Bahsi geçen bu iki Türk'ün ortalaması olarak, soğanlı süt için teşekkür ettim ve bilmeden büyük bir ayıp edip bütün akrabalara şikayet edilmemek için erkenden evden ayrıldım.

keyifle izlenen her şeyden yerlileri nefret ediyor. o da tat kaçırıyor. iyi anlaşabileceğiniz insanlar sizin varlığınızdan nefret ediyor. sokakta falcı diye darlayan insanalar sizi çok seviyor.

ESNEK ile GENİŞ

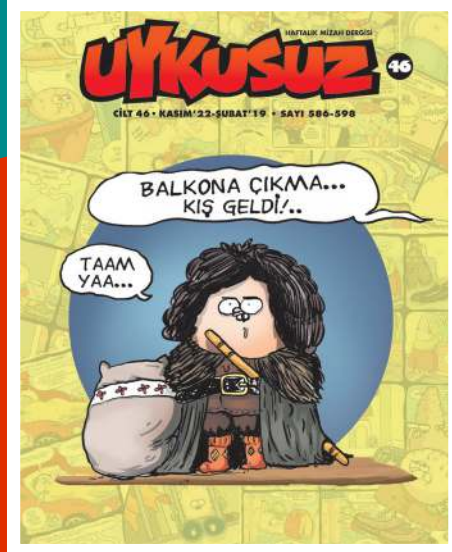
Yetkin Gülmen

Macera adı: Vakit seviş vakit.

Bahar mevsimi.

ÇIKTI!

UYKUSUZ dükkan

www.uykusuzdukkan.com.tr

Benim bir gitarım var, bununla da ilgili eğer okumak isterseniz bir şiirim var. Şöyle:

Hiçbir Şeyim Yok Ama Fender'im Var
(başlık)

Ellerim var,
Kollarım var,
Allahıma çok şükür,
Benim bir Fender'im var.

Şiiri gitarı aldığım gün yazmıştım, yüz - yüz elli kıta daha yazarım, destana çeviririm, ileride çocuklara Türkçe dersinde zorla okutulacak bir eser haline getiririm diye düşünerek bir kenara kaldırmıştım. Evimdeki yarım kalmış ve olduğu haliyle de güzel her şey gibi bir kenarda kaldı. Evin mutfak tezgahının üstüne döşemeye başlayıp yarım bıraktığım led ışıklar gibi, kişisel gelişimim gibi. Yarım kalmış işlerin, bitmemiş hikayelerin, bir türlü duvara asılamamış çerçevelerin yüzlerinde hep aynı gülümseme. Evin her yerinden çıkarlar, asla gönül koymazlar, asla hesap sormazlar. Çünkü onlar benim yarım kalmış işlerimdir, varılacak menzil için değil yolculuğun kendisi için yaşarlar. Yarım kalmış olmak tamam olmadıkları anlamına gelmez, bunu bilirler. Ya da ben öyle düşünmek istiyorum. Diğer türlüsü, yarım kalan işlerin hepsini tamamlamam anlamına gelir ki, kim uğraşır, kimin ömrü yeter? Gün geliyor kakamızı bile tam yapmadan tuvaletten çıkıp başka yarım kalmış işlere koşturuyoruz. Bunu biraz düşünün.

Ben ve gitarım.

Gitarım neredeyse on beş yıldır benimle. Böyle yazınca ben bile irkiliyorum. On beş yıl önce iyi para kazanmadığım halde iyi bir paraya almıştım. O zamanlar böyle şeyler mümkün olabiliyordu. Kendi kotlarımı değil de babamdan bana kalan kotları giydiğim için mi o kadar para biriktirebiliyordum? Kendi kotlarımı giymeye başlamamla mı başladı finansal çöküşüm? Bu kadar basit olamaz. On beş yıl önce gitarı almak için gerekli parayı bulmuştum, fakat on beş yıl içinde gitarı bakıma götürecek parayı bulamadım. On beş yıldır gitara hesaplı gitar bakım ürünleri, toz bezi olarak kullanılan eski metallica tişörtleri ve youtube'dan izlediğim gitar bakım videoları baktı. İlgilenmedim diyemem, kendime baktığımdan daha iyi baktım da diyemem. Ama günün sonunda ağaçtan ve metalden mamül ve hassas ayarları olan bir enstrümandır. Son bir iki yıldır benim sevgimden fazlasına ihtiyacı olduğunu hissettiriyordu. Bütün eski sevgililer için söylenebilecek bir söz bıraktım size, buradan alıp gönlünüzce kullanabilirsiniz.

Sonunda gitarın bakımı için gerekli olan parayı biriktirmenin en kolay yolunun parayı biriktirmeden gitarı bakıma bırakmak, sonra da o parayı bir şekilde bulmak olduğuna karar verdim. İnanılmaz ama işe yaradı. Bilgisayarı da öyle almıştım, yine de şaşırmadan edemedim. Bunlar sanırım yatırım tavsiyesi değil.

Gitar ustaları kendilerine has insanlardır. Biriyle doğal ortamında, atölyesinde tanışmak her seferinde sürprizlere gebe, neşeli bir olaydır. İşi gitar çalmak olan çoğu gitarist bunun bağımlısı olurlar, zamanlarının çoğunu gitar ustalarının atölyelerinde bir tabure üstünde geçirmeye başlarlar, zamanla fosilleşirler ve gitarlarda kullanılan egzotik tahtalara dönüşürler. Bu hem gitarist, hem de gitar ustası için mutlu bir ölümdür ve yeni bir başlangıçtır. Allah her gitariste egzotik ağaca dönüştüğü bir ölüm nasip etsin. Size gitar ustasının atölyesinden bahsedecektim ama yine tasvire boğdum yazıyı, yerden kaldıramadım. Umarım önümüzdeki hafta, umarım yine sizlerle, bu köşede buluşmak dileğiyle başka yarım bir şiirle veda ediyorum. Baybay:

Kalbim egzotik bir tahta,
Oy onu ve yüzük yap kendine,
Tak yüzüğü, evlen kendinle,
Başkasıyla evlenirsen oldukça üzülürüm.

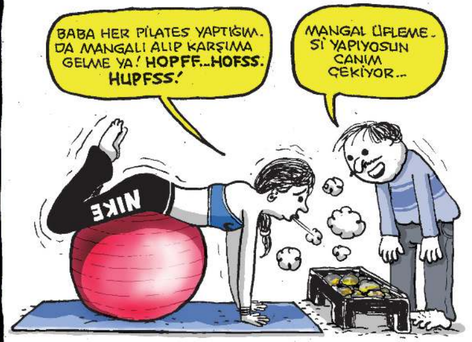

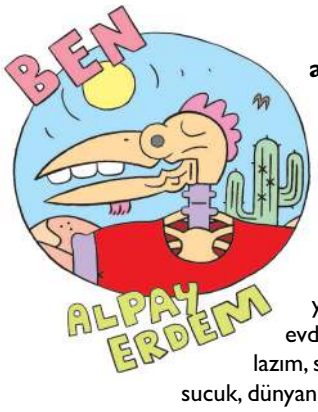

æ Merhaba.

æ Sabah sabah. Aklım çıktı ya. Her şey gerçekten çok saçma gelişti. Markete sucuk almaya gittim. Canım inanılmaz bir şekilde sucuklu yumurta çekti. Gözümü açtım, "sucuklu yumurta" dedim. Baktım evde sucuk yok. Ne yapmak lazım, sucuk almak lazım. Sucuk ya, sucuk, dünyanın en güzel şeyi. Acılı olacaağ ama. Neyse, hazırlanıyorum, çıkacağım evden, Hazar elinde boyalarla geldi. "Alpay" dedi "ben çita olacağım, beni çita gibi boyar mısın?" Dedim "boyarım, niye boyamayacakmışım?" Çocuğumun yüzünü aslanlar gibi boyadım. Aynı bir çita oldu. Dedim "mutlu oldun mu?" "Oldum" dedi. Dedim "o zaman ben gidiyorum, sucuk alıyorum, başka bir angarya işiniz yoksa gidiyorum ben" dedim, çıktım evden, sucuk almaya gittim. İnsan sucuk almaya giderken bile mutlu oluyor. "Nereye gidiyorsun?" "Sucuk almaya gidiyorum." Bak, bak, dünyanın en güzel cümlesi. "Sucuk almaya gidiyorum." Sucuk almaya gittim, sucuk aldım. Ama sadece sucuk almadım, tuvalet kağıdı, eski kaşar, yeni kaşar, hellim peyniri, limon, buzlu çay, kavurma da aldım. Bir de öyle bir şans denk geldi ki, sucuk olarak, "bir alana bir bedava" kampanyası varımış. Ağladım ya sevincimden. Eve döndüm. Kapıyı Özlem'im açtı. Hazar da yanındaydı. Yüzü boyalı. Özlem'im kapının arkasını işaret etti. Onu niye öyle yaptı anlamadım. Çünkü ben eve girdiğimde genelde Hazar kapının arkasına saklanıyor, "sürpriz" diye bağırıyor sonra. Çocuğumun eğlencesi de bu. E ama Hazar karşımda. Niye kapının arkasını şey yapıyorsun ki bana. Neyse, girdim içeriye, döndüm kapıyı kapattım, ilk aklım zaten orada çıktı.

Bülent Serttaş

Hazar "sürpriz" diye bağırdı kapının arkasından. Dedim "noluyo lan, bu ne hızdır, biraz önce karşımdaydı bu çocuk, demek ki çita olduğu için çok hızlı" dedim ama gerçekten çok şaşırdım. Kapıyı kapattım, içeriye doğru yöneldim, Hazar yanımda, derken holden hızla bir Hazar daha geldi koşa koşa bana doğru. "ANANI!.." diye haykırdım. Elimdeki poşetler yere düştü. Böyle bir korku yok yalnız. Dedim "haah, Alpay, sonunda olacağını oldun, güzel tozuttun" dedim. Sonra bir baktım ki, bu çocuk Hazar değil, bu çocuk Oğuz. Fakat öyle Oğuz ki, Hazar'ın aynısı olmuş. Eve ilk girdiğimde karşımdaki çocuk da aslında Hazar değil, Oğuz'muş. Oğuz'un yüzünü de aynı çita gibi boyamışlar. Oğuz Hazar'dan görünce tabii. İkisi de kırmızı ağırlıklı giyinmiş. Akk-lım çıktı akk-lımm. Olay şuymuş. Ben markete gidince bizim aile dostumuz komşumuz Mahir gelmiş Oğuz'la birlikte. Oğuz'la Hazar yaşıt ve çok iyi arkadaşlar. Daha önce de bahsetmiştim aslında. Mahir bir ilaç getirmiş Özlem'im için. Sultan göndermiş. Sultan Mahir'in eşi. Velhasılıkelam, çocuğa babasının yanında "ANANI!.." dedim. İyi ki o anki korkuyla sonunu getirmedim. Baktım Mahir içeride kahve içiyor. Dedim "bak sucuklu yumurta yapacağım, bir yere gitme." Gitti tabii ki. Gitmeyip de ne yapacaktı çünkü.

æ "Arap Kızı" diye bir şarkı var. Uzun uzun da sözleri var. Yalnız bir yerde diyor ki, "rakıyı da şaraba katalım mı vay vay" diyor. Size şu kadarını söylemek istiyorum, bütüün koca bir şarkı, bu cümle sebebiyle yazılmadıysa, ben de hiçbir şey bilmiyorum. Eski insanların yapıtları bunlar. Bizler gibi rakıyı içip içip gecenin bir vakti mutfaktaki şaraba göz dikip whatsapp grubundan yazamıyorsun ki, "arkadaşlar çok şahane kadeh kadeh rakı gömdüm, hala içesim var, şarap da içsem mi ya üstüne acaba" diye soramıyorsun ki kimseye. Ha ne yapacaksın, bunu şarkı yapacaksın. Şarkının tüm derdi bu. "Rakının üzerine şarap içsem taklaya gelir miyim?" Ya da tersi. Bu yani. Adam aslında insanlara bunu soruyor. Ha tek cümlelik de şarkı olmaz, önüne arkasına bir şeyler ekliyor. "Atalım mı arap kızı atalım mı vay vay, senin için on beş sene yatalım mı vay vay, rakıyı da şaraba katalım mı vay vay". "Vay vay" da "vay vay" yani. Bir de öyle acayip bir şey ki, bir soru soruyorsun, hemen yanıt alamıyorsun. Ben şimdi gecenin üçü yazsam gruba, mutlaka en azından biri ayaktadır, o cevap verir yani. Adam sözleri yazıyor, besteyi yapıyor, yapımcıya gidiyor, anlaşıyor, imzalar atılıyor, albüm çıkıyor, öyle tek şarkıyla da olmaz, ya düşünsene, adam tek bir soru soracak, çektiği çileye gel, koca albüm çıkıyor, albümün şarkının tutması bekleniyor, plaklar kasetler satılıyor, şarkı radyolarda çalınmaya başlıyor, derken şarkıyı dinleyen bir sevenin diyor ki, "yok agacım yapmamak lazım bence öyle bir şey, karıştırmamak lazım, rakıyla şarabı karıştırmamak lazım, geçen şarkını dinliyordum da, aklıma takıldı bu cümle, o yüzden şeyaptım sana şu anda" diyor. Eski insanlar büyük çilekeşmiş ağabey. "Haa, tamam o zaman, öyle yapayım" diyor Bülent Serttaş da mesela. Ama bu arada da Bülent Serttaş olmuş Bülent Serttaş, şimdi Bülent Serttaş, eski yaşamına da geri dönemez. Eski Bülent Serttaş olamaz yani yeni Bülent Serttaş. Çünkü bir kez yeni Bülent Serttaş olduysan, insanlar senin hep yeni Bülent Serttaş olmanı isterler. Senin artık sevenlerine karşı bir yükümlülüğün var yeni Bülent Serttaş olarak. Bazen böyle olur işte. Hayatın seni nereye savuracağını hiç bilemezsin. Ondan sonra da zaten gelsin yeni albümler, konserler, turneler, İbo Şov'lar, yerine göre kahırlı, yerine göre dolçe vita bir yaşam.

Biberiye

æ Biraz önce kuzenim geldi eve. "Biberiye ile biberi ye aynı şey" dedi. Daha sonra da gürültülü bir şekilde gülmeye başladı.

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT!"
19 Mart Cuma / **Koşuyolu Apartman Sahne** /
Saat. 18.30 / bilgi: 0216 339 93 39

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Kentlerde birbirine benzer herkes./ Herkes birbirine benzer. / Herkes herkese benzer."
Manuel Bandiera

Birinci yılını tamamlamış bulunuyoruz.("idrak etmiş"--bütün anlamlarıyla--)Sene i devriyesi yani. İlk vak'a onbir marttaymış geçen yıl.(bizde) İlk ölüm: o da: onaltı martta olmuş. Tam bir yıl. Bitmek bilmeyen fasılasız bir maskeli balo. Çıkış kapıları kilitli. Dışardaki bir tehlikeden korunmak için suyun iyice derinlerine inmiş, orda, dipte aylardır kalmış gibi bir boğucu ağır his.

VR (Virtual Reality/Sanal Gerçeklik) başlığını soranlar olmuş. Bir boşluğa üç boyutlu resim yapmak? O da merak edilmiş. Youtube'da bir sanatçı, Japon usta Hokusai'nin o çok çok ünlü; ikonik tahta baskı eseri "Kanawaga'nın Dev Dalgaları" nı, küçük bir oda kadar bir hacmin orta yerine, boşluğa yeniden çizişini-- çizmek mi denir, renklerden, çizgilerden olma bir heykel?-- yaptığı resmin içinde dolaşa dolaşa... Kendiniz karar verin, görün bence VR ile ortaya çıkan bu yepyeni sanat biçimini, çok ilginç. Videonun başlığı şu: "Experience "The Great Wave" in Virtual Reality! "

VR başlığını bir tür oyuncak, sadece; o gofret reklamında da gösterildiği gibi bir Lunaparkta "roller coaster"da, düşüyormuş hissini güvenli bir şekilde yaşayabilme, yaşıyormuş gibi olma aleti zannedenler; Oyun da işin önemli bir bölümü tabii, doğru o da; ama olan biten şey onlardan ibaret değil. Bambaşka; Yeni bir teknolojik aşama; Radyo'dan Tv'ye geçişten çok daha çarpıcı. (Lumière Kardeşlerin "Bir Trenin Gar'a Girişi"-ni çektikleri, salondakilerin kaçıştığı o ilk gösterim) Artık bir zaman parçasını üçboyutlu olarak, o an'ın bütün yönleriyle; her yönde olan biten herşeyiyle birlikte küresel olarak zaptedebiliyorsunuz. İstenildiği zaman o zaptedilmiş anın içine yeniden girip o an'ı her açıdan izleyebilmek mümkün artık. Tekrar tekrar. Rahmetli Tarkovski keşke görebilseydi... Malum, üstad sadece sinema sanatının bir ayrıcalığı olarak tesbit ettiği; o müthiş imkân'a; "Mühürlenmiş Zaman" diyordu. (aynı adlı ünlü kitabı müthiş; sinemaya ilgi duymuş; o kitabı okumamış; olmaz) "Zamanın Mühürlenmesi" neymiş, görseydi...
Tabii bu "her şeyiyle mühürleyip kilitlemek" falan filan deyince, daha önceleri "ruhun çalınması" olarak tanımladıkları için fotoğraflarının çekilmesine dahi izin vermeyen kimi kadim topluluklar geldi aklıma. Çalmak? Olan biten; Ruh'u "havuduyla" birlikte yutmak. Şimdi yapılabilen. Hem ruhu, hem zamanın içindeki herşeyi. Bütün kıpırtılarıyla. Geçen gün Kenya'da Masai kabilesinin yaptığı bir ayini seyrettim. (VR) Hava kararıyor. Orta yerde yakılmış koca ateş çıtırdıyor. Onlar sizin etrafınızda çember olmuş. Arada zıplayarak salınıyorlar. Üç boyutlular. Perdedeki film, ya da ekranlardaki videolarda gördüğünüz normalinden daha büyük ya da küçük boyutlarda değiller. Gerçek hayatta karşınızda duran insanların boyundalar. (ki bu çok güçlü bir illüzyonu mümkün kılıyor)Dönüp dönüp bakınıyorsunuz. Yukarıya ay'a, arkada kenarda oturan ihtiyarlara… Aşağıya ateşe… Bir başka seferinde bomboş bir bozkırın ortasında tek başına elinde davulu püsküllü özel elbisesiyle bir Moğol Şamanının ayinini, büyülü tekerlemelerini mırıldanışını… İsterseniz o ritüelini icra ederken siz arkada batan güneşin son ışıklarının vurduğu dağları… (Kendilerini seyrettiriyorlar mı acaba sonradan VR başlıklarıyla onlara?)
Ruh çalınmış gibi oluyor mu? Bilemem, ama şu oluyor: "an"ın biricik'liği, eşsizliği, tekrar edilemezliği sakatlanmış gibi oluyor. Evet. O oluyor.
Hele hele VR teknolojisiyle hiçbir zaman var olmamış gerçeklikler, zamanlar mekânlar da imal edilip içinde dolaşılabilmesi… İnsan, o olmayan diyarlarda dolanırken büyük (postmodern?) düşünür Baudrillard'ın mezarında dönüşünü; kemiklerinin tıkırtısını da duyar gibi oluyor. Kulağının dibinde. Baudrillard taa seksenlerden başlayarak; modernleşmenin, sistemin medya yoluyla yapay bir şekilde üretip çoğaltıp durduğu imgelere, görüntülere: içi boşaltılmış kavramlara;("simülasyonlar"a) dikkat çekiyordu. Sistemin onları "kanserli hücreler" gibi sonsuz sayıda çoğaltıp yayarak, gerçekliğin yerine geçirip "gerçekliği" yok edeceğini. Giderek "Gerçeğin" tamamen kaybolduğu, artık neyin gerçek neyin sahte olduğunun anlaşılamadığı bir sahte gerçeklik dünyasının kurulacağını anlatıyordu. (en berbat özetlemeyle--böyle değil kitaplarını okuyun--)
O başka bir şeyi işaret ediyor idiyse de; ünlü Matrix filmi onun fikirlerinden esinlenerek kurgulandı. İçindeki herşeyin sahte olduğu bir yalan dünya fikri. (Hatta ilk filmin bir sahnesinde Neo, elinde Baudrillard'ın bu işleri anlattığı ünlü kitabı "Simülakrlar ve Simülasyon" u tutuyordu)
Karmaşık ve zor meseleler,
ben gidişatın kimi yanlarından yalandan şikâyetçi gibi görünsem de ağzım bir karış açık; heyecanla izliyorum… (gidişatın sadece VR' kısmını diyorum, aman!)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

Manuel Bandeira 1886-1968

Jean Baudrillard 1929-2007

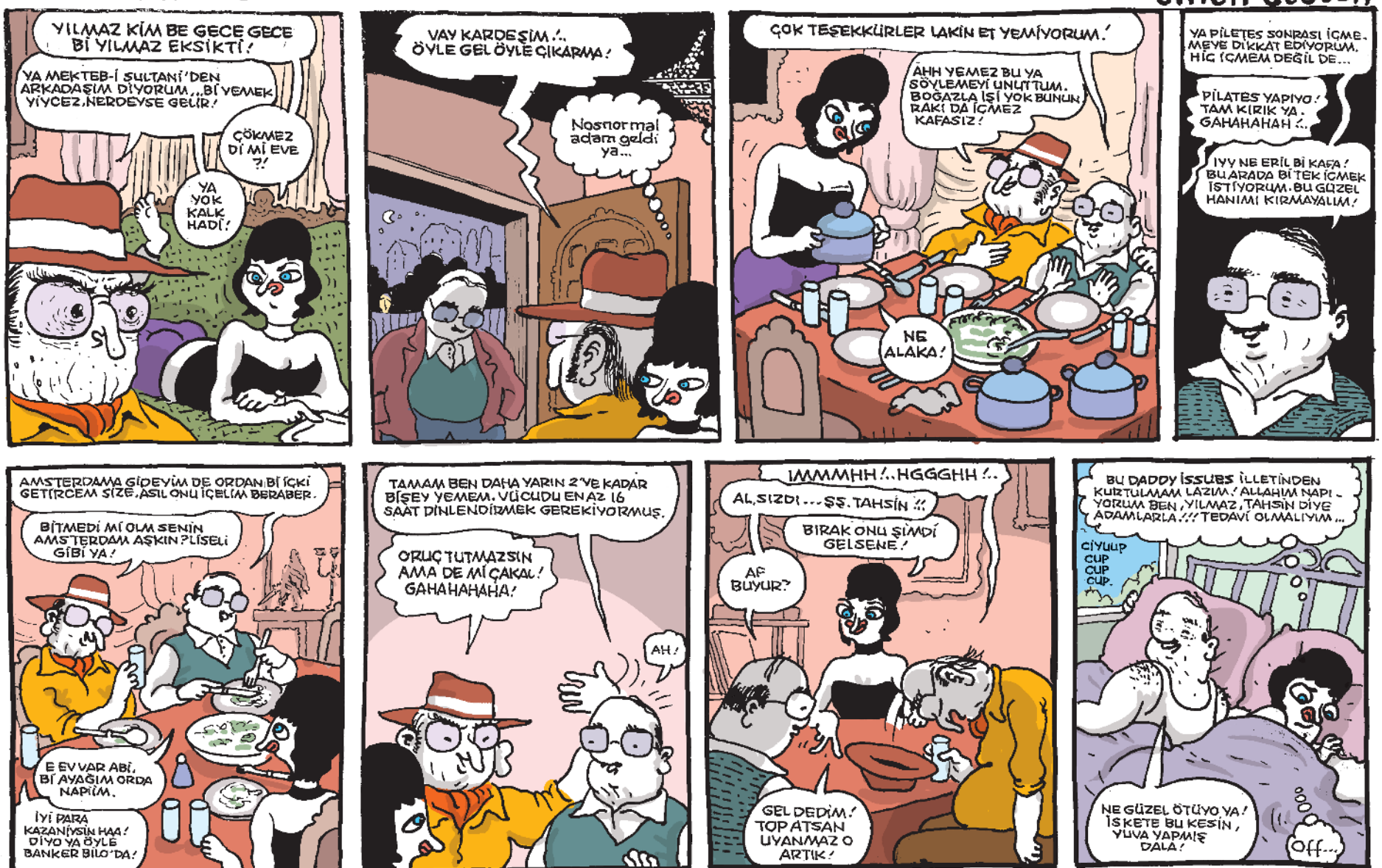

Kanagawa'nın Dev Dalgaları"/Hokusai

engin.ergonultas@gmail.com

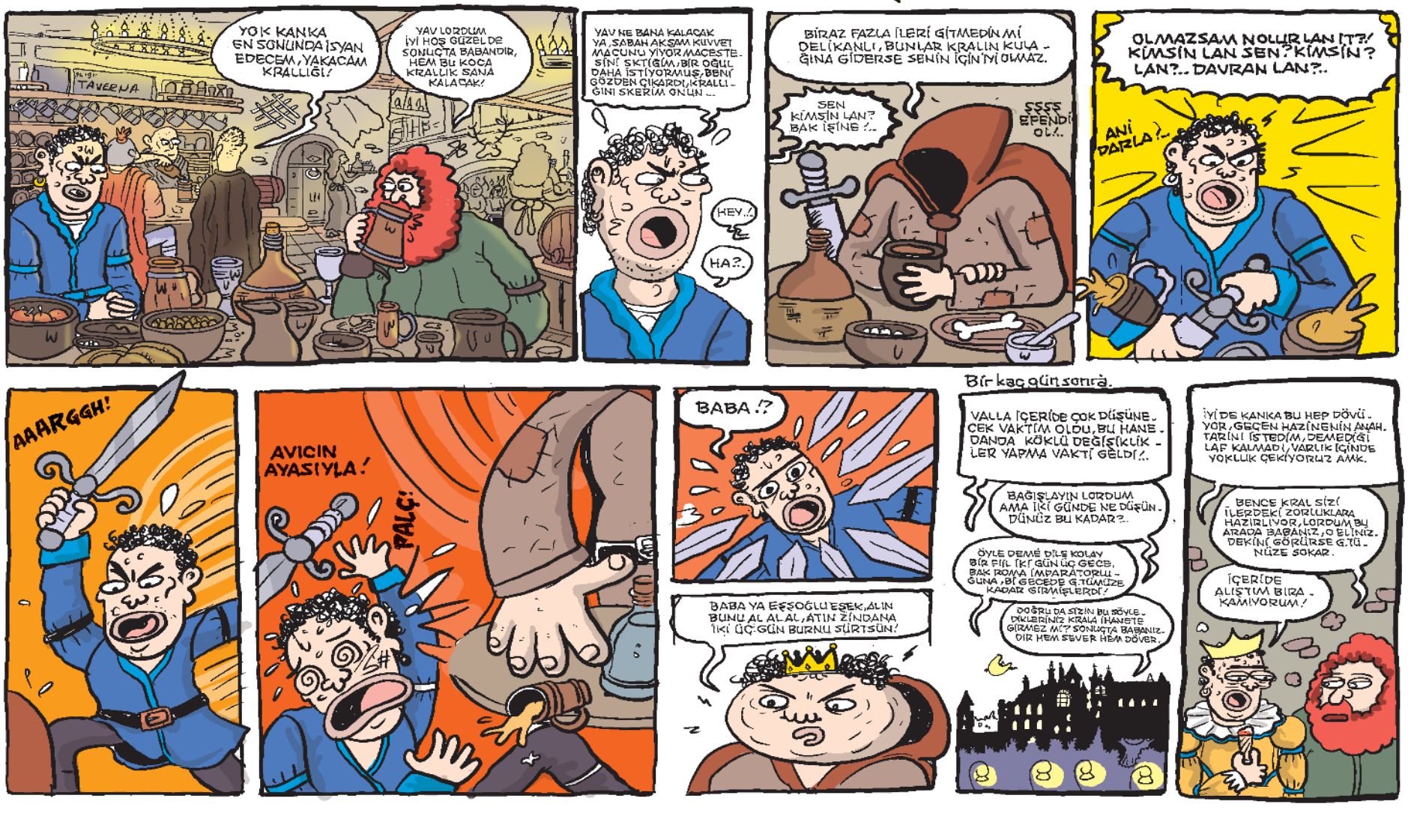
SUGAR DADDY

cihan ceylan

KRALİYET AİLESİ

Yelkin Gülmen

mert Dolapçıoğlu

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Uyu melek yüzlüm uyu,
Bu dünya dipsiz bir kuyu."
- Toygar Işıklı

● **Zaten boğaz sahibi beldeye kanal açmağa çalışan bir kavmiz. Marifet buysa aç Trabzon'dan İskenderun'a, kanal görsün dünya! Ordan çıkan toprağı da Kıbrıs'a ekleriz yavaş yavaş...**

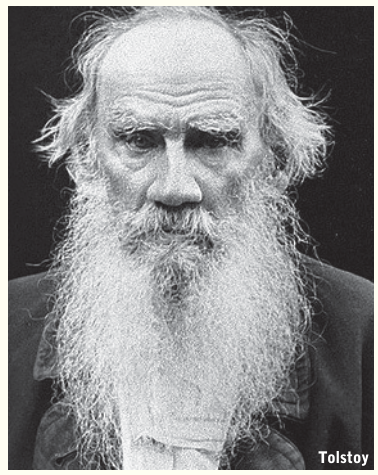
● Kadınlar Günü'nde adamların tartıştığı tek diyar biziz...

● **Ah ya, keşke üç kıtaya yayılmak yerine, komple bir kıtaya sahip çıkabilseydik!**

● Sahil kesiminden oy ala ala, yüzgeç çıkacak yakında CHP yönetiminin sırtında!

● **Ahmet Davutoğlu'nun partisinin adı Gelecek. Modaya uyup hafızayı sildirdi galiba. Çünkü hiç hatırlamak istemeyeceği bir geçmiş...**

● Tolstoy'un 'Hacı Murat' adlı harika romanını yeni okudum. Dönemin Rus Çarı'yla ince dalga geçmiş ulu yazar: "Stratejik becerisinin övülmesi çok hoşuna gidiyordu Nikolay'ın. Çünkü kendi, bu becerisiyle gururlanıyor ama aslında ruhunun derinliklerinde böyle bir şeyin olup olmadığından da kuşkulanıyordu. Şimdi de kendisinin daha fazla övülmesini istiyordu." Okumadıysanız, muhakkak...

Tolstoy

● **60'ların en sonları. Yeşilçam'ın iki ünlü rejisörü Ömer Lütfi Akad ile Feyzi Tuna, kadroya aktör Erol Keskin'i de dahil ederek her cumartesi görüntü yönetmeni Gani Turanlı'nın Sıracevizler'deki evinde buluşurlar. Terasta mangal yapılır, rakı tadılır. Ziyade yağmurlu bir gün, sırılsıklam girer içeri Akad. "Lütfi abi, terlikle çıktın herhalde" diyen Gani Turanlı, şu cevabı alır: "Yok be Gani, ayakkabı bu hale geldi. Para da yok ki alalım!" Bir an düşünen Turanlı "O ayakkapları burada bırak, ben sana terlik veririm, terlikle gidersin eve" der. Ertesi gün pazardır, Feyzi Tuna merakla uğrar Turanlı'nın evine, niye bırak ayakkabıları dedi diye. Elinden her iş gelen bir titiz adamdır Gani Turanlı, evine usta sokmamasıyla meşhurdur: İnşaat yapar, gömlek diker, ayakkabı yapar. Akad'ın ayakkabıları için de gidip alışveriş yapmış, sabaha kadar yeniden dizayn etmiş ve eskisinden de güzel bir ayakkabıya dönüştürmüştür! "Olağanüstü yetenekli" diye bahsediyor Turanlı'dan "Her Film Bir İmtihandı" adlı kitabında Feyzi Tuna.**

● İnsan evladının "arızalısı" gayet yorucu. Lakin ortalamanın dümdüz gamsızlığı da yoğun uyutucu haliyle daha tehlikeli...

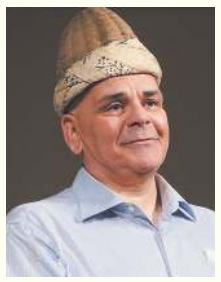
● **Hz. Ömer'in halifelik zamanı. Müslümanlar, İran İmparatoru Yezdicürd'ün ordusunu bozguna uğratır. Zafer kazanan cengâverlerden biri, ganimetten hissesine düşen bir kadını sadece bin dirheme satmıştır. Asil İran ailelerinden biri olan kadını o kadar ucuza sattığı için arkadaşları kahkahalarla güler adama. Onun savunma cümlesi çok acayiptir: "İyi ama ben binden daha yüksek bir rakam olduğunu bilmiyordum ki!"**

● "Nuh'un Gemisi" adlı bir mizah dergisi de çıkarmış olan çevirmen ve ressam Rasih Gürkan, 1915-1970 yılları arasında yaşamış. John Reed'in "Dünyayı Sarsan On Gün"ü de dahil bir çok değerli kitabı dilimize kazandırmış. Ölüm cümlesi bir hayli enteresan: "Kanser şüphesiyle yatırıldığı hastanede, hasta olmadığını öğrenince hastanenin üçüncü katından kendini aşağıya atarak intihar etti."

● **Çocukluğumun iki yılı Malatya'da geçti. Turan Emeksiz Caddesi'ndeydi evimiz. Evin çaprazında bir fotoğrafhane vardı, vesikalık çektirmeğe falan oraya giderdik. Bir gün garip bir haberle dalgalandı muhit: Minik ama sert taşlar, dükkânın içinde fırlayıp camı çerçeveyi kırıyordu! Hiçbir açıklaması olmayan şekilde, kaynağı meçhul taşlar durdurulamıyor, maddi zararın yanında çalışanlar tehlike içinde yaşıyordu. Fotoğrafhanenin sahibi naçar kalmış, dualar okutmuş ama fırlayan belalı taşların önünü kesememişti. Rahmetli babam ve abimle birlikte, meraklanıp gidip baktık. Vitrin camları kırık ya da çatlaktı hakikaten, birçok fotoğraf çerçevesi harap haldeydi. Merakımız iyice artarak eve dönerken, "Ulan sakın dükkânda gözü olan birileri, çaktırmadan atıyo olmasın bu taşları?!" diye şaka yaptıydı babam. Muamma çözülemedi, adam yıldı ve dükkânı kapattı. Tam n'oldu orada o zaman, bilemiyorum...**

● "Senden Başka Herkesle" adlı bir erotik film afişi gördüydüm yıllar evvel Beyoğlu'nda. Böyle bir ilgilenmemek görülmemiştir! Çıkmıyor be aklımdan...

***Düşünceler ağır, batıyoruz kaptan!" yazıyor Ayvalık'ta bir duvarda. Tam karşısında da "Huzurlarınızda huzursuzuz!" şeklinde bir duvar yazısı var. İki haftadır burdayım, enteresan, plakası gibi 10 numara belde. "Delisi, ölüsü, kedisi çok" kendi tabirleriyle! Sokaklar, kapılar da rüya gibi...**

---

* Uğurlar olsun Sevgili Rasim Öztekin... Bize yaşattığınız neşe dolu anlar için kalpten sunarım şükranlarımı. Allah'ın rahmeti üzerinize olsun. Ferhan Şensoy ustaya, Ortaoyuncular'a ve tüm sevenlerinize başsağlığı dilerim. Mekanınız cennet olsun...

vedatozdemiro@gmail.com

gelen kutusu

erhan güneş

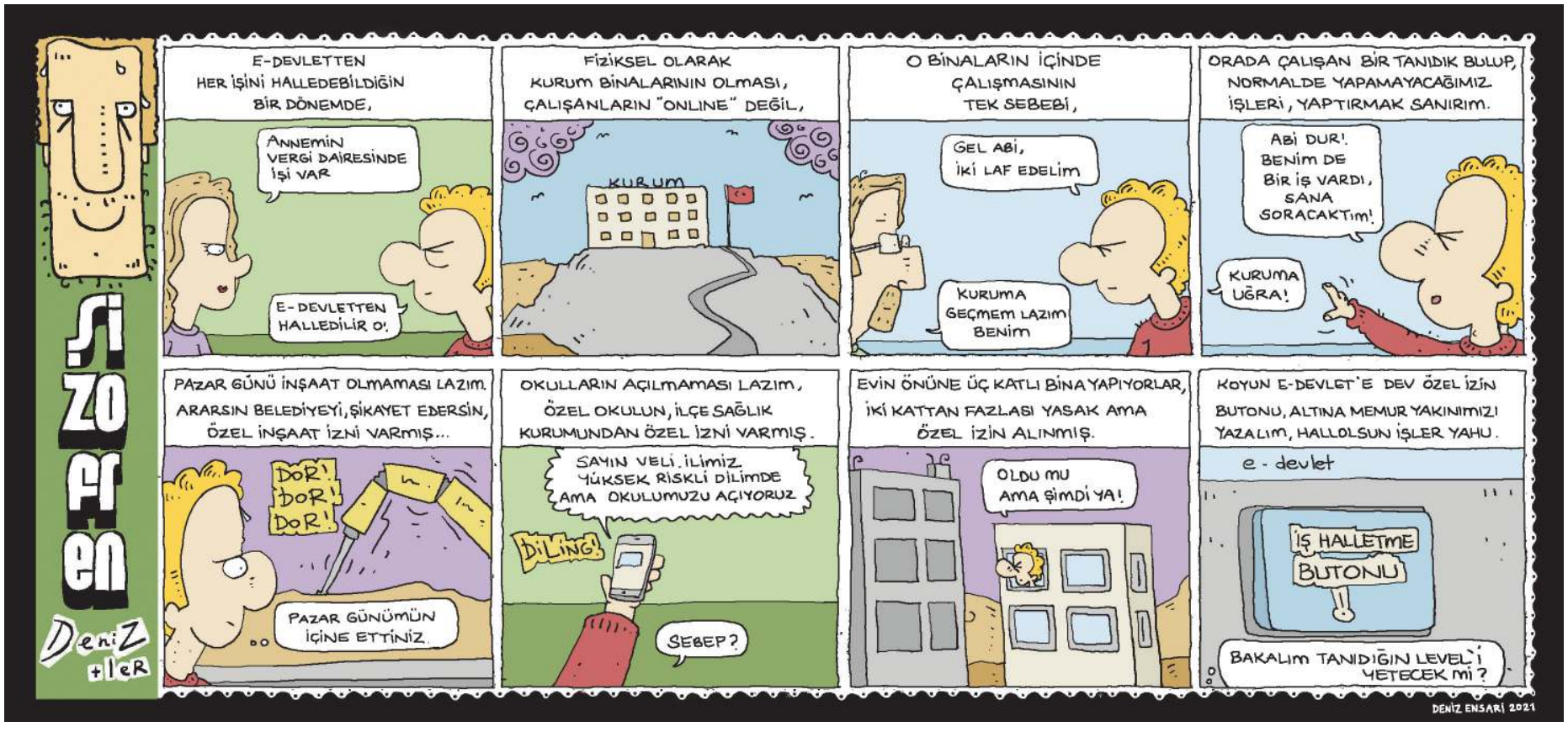

Osman Şahir

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 10 MART 2021 | Sayı: 704

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. *Bahçelievler-İstanbul* 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
SIRADAN BİR GÜN

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

ELEMANIMIZ SENARYOYA OTURMAK İÇÜN ONU MOTİVE EDECEK TEE YILLAR EVVELİNDEN ZİHNİNE DOLANAN AMMA Bİ TÜRLÜ DENK GELEMEDİĞİ O MUAZZAM PARÇAYI BULMAK İÇİN YİNE YOUTUBE, SPOTİFY DEHLİZLERİNDE DOLANMAKTA

Bİ BULSA TÜM DERTLERİ NİHAYETLENECEK SANKİ

HANGİ DATALARLA ARAMALI? GRUBUN MENŞEİLİ, PARÇANIN KATEGORİSİ NEYDİ ACABA?

AKŞAMA LİSEDEN KANKAM TUTKU'YLA SEVGİLİSİ GELİYOLAR ORTAM

HOPPALAA, TAM SENARYOYA OTURDUYDUM

BUGÜN DE EKSİK KAL ,OTURMAYIVER TÖÖBE TÖÖBE

ÖFF SİGARA KOKUYO ODAN. SANA BALKONDA İÇ DİYORUM. PERDELERİ SÖK YIKANACAK

VALLAHİ BİLLAHİ DE CAMDAN DIŞARI SARKIP İÇİYORUM SENDE DE NE BURUN VARMIŞ HA GEYSU. SNIFF, YEMİNLE KOKMUYO

PERDELERİN YIKANMASI EVDEKİ KÜÇÜK KIYAMETTİR ELEMANIN NAZARINDA

YUH, KOKU HEP PERDELERE SİNMİŞ ALMIYON MU. RENKLİN VARSA VER YIKIYICAM

"SİNME" OLAYI NAMUS MESELİDİR ONA; YA TUTKU'NUN BURNU ALIRSA KOKUYU?

KÜL TABLASI DİBİNDE UYUYABİLEN ADAMDIR O

YIKANACAK ŞEYİN VAR MI HUSUSU DA BİR DİGER ZOR SORUDUR. GEYSU'DAN GİZLİ SOTALADIĞI İKİNCİ ÜÇÜNCÜ TURU ATMAYA NAMZET ÇAMAŞIRLARI Bİ KOLAÇAN EDER

SNIFF; BU DAHA İDARE EDER

MAKİNENİN DE BOŞ ÇALIŞMASINA GÖNLÜ RAZI DEĞİL; Bİ TUHAF İKİLEM

DAHA DÜN DUŞ ALDIM GEYSU, BA MİS GİBİ. YAZ OLSA TAMAM

SAÇIN YAĞLANIYO KOKUYO SAÇIN.!

KIZIM BEN SUYA KIYAMIYORUM ONDAN. YARIN Bİ GÜN BARAJLAR KURUYUNCA GÖRÜRÜM BEN SENİ. YAZIK YAA

DİLİNİ DE FIRÇALIYON Dİ Mİ DİLİNİ?

HÖĞĞĞ

ANESTEZİ LAZIM. BARİ NEFESE ODAKLAN!

LACİVERT KAZAĞINI GİYİNSENE, EN SEVMEDİĞİMİ GİYİNMİŞİN YİNE!

NESİ VAR Kİ?

MAHSUS MU YAPIYOSUN?

KEK KISIRIN YANINA ASORTİK AVOKADOLU Bİ ATRAKSİYON TARİFİ TABİ Kİ

AYNI EVRELERDEN GEÇMİŞ ELEMAN

HES KODUMUZU SÖYLEYELİM Mİ?

İKİ ELEMAN DA BİRBİRİNİ KESİYOR, TARTIYOR VE KABARARAK ADETA BİR KONT MİSALİ DİMDİK DURUŞ SERGİLİYORLAR

MAMAFİH BU STRATEJİK SIDİK YARIŞINDA KADINLARININ BAŞINI ÖNE EĞDİRMEMEKLE MÜKELLEFLER

KİM BİLİR NASI BEYHUDE Bİ EV HEDİYESİ

LACİVERT KAZAĞI ÜÇÜNCÜ TUR GİYİŞİNE ALLAHTAN UYANMADI GEYSU

İLK SALVO BİR GELİN EDASIYLE KAHVE SERVİSİNİ ORTAM'IN YAPMASIDIR

ANADOLU YAKASINDAKİ MAĞAZALARIN STOK MÜDÜRÜ ERKUT, ŞİRKETİN ARABASIYLA SABAH ÖNCE BENİ BIRAKIYO, AKŞAM DA ALIYO, ŞOFÖRLÜĞÜMÜ YAPIYO GARİBİM, Dİ Mİ AŞKIM?

TABİİ Kİ ŞEKER HARAM

AŞKIM NİDASI; BRRR

MAĞAZA MÜDÜRLÜĞÜ MEFHUMU ENGİN Bİ DENİZDİR. PEKİ KOLEJ MENŞEİLLİ Mİ, ALAYLI MI?

VEE O KAÇINILMAZ AN GELİR; ELEMANLA YARENLİK AANI; ARA Kİ MEVZUU BULASIN

YAA Bİ MELODİ VAR KAFAMA TAKTIM ONU ARAYIP DURUYOM YOUTUBE DA FALAN

GOOGLE'IN ŞARKI BUL DİYE UYGULAMASI VAR BAK, SÖYLE ŞARKININ MELODİSİNİ

TABİİ Kİ ELEMANIN YANINDA MIRILDANAMAZ, GEÇER ARKA ODAYA, TELMAŞA SESİYLE MIDILDANIR MELODİYİ

LAL LALA LA LAAA LA LA LA LAA LA LAA LA

BÜYÜK UTANÇ

VALLAHA BULDU PARÇAYI, NE ZAMANDIR ARIYODUM İNANILMAZ

YAPAY ZEKA İŞTE. HMMM, BAK SEN ŞUNU DA BEĞENİRSİN

ÜLEN Bİ DİNLE; HEMEN KENDİ ZEVKİNİ DİNLETME

ERKEK ASTRONOT AYKON, KADIN ASTRONOT AYOL. NASI? AHAHAH

HANIMLAR OĞLANLAR FREKANS TUTTURDU DİYE MEMNUNLAR AMMA..

BA BU DJ'YİN AMSTERDAM PERGORMANSI. TAM ŞU KISMINA BİTİYOM? ŞUNU DİNLEDİN Mİ PEKİ?

ELEMANIN HEMMEN KENDİ ZEVKİNİ PROJEKTE ETMESİ YILLARDIR PEŞİNDE OLDUĞU PARÇANIN DA BÜYÜSÜNÜ PİC EDER. BAŞKALARININ ZEVKİNE KULAK VERMEK NİÇİN BÖYLE ZORDUR HACII? BELKİ SEVERSİN NOOLUR AZCIK DİNLESEN?

VE NİHAYETİNDE ELEMAN ÇAYKUR BEŞİKTAŞ MAÇINA TAKILIR, BİZİMKİSİ İSE TWİTTERDA MEMLEKET MESELERİNE GÖMÜLÜR GÖMÜLÜR

BAHİSÇİ AURA. BRRRR